

WS

11

เมษายน

อัฐมวารปีสภา

สดด 105:1-3,
4-6, 7-10

พระวรสาร

ลก 24:13-35

บทอ่านที่ 1

กจ 3:1-10

วันหนึ่ง เวลาบ่ายสามโมง เปโตรและยอห์นกำลังขึ้นไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐานภาวนา... มีชายคนหนึ่งเป็นนอญแต่กำเนิด มีผู้หามคนง่อยผู้นี้มาไว้ที่นั่นทุกวันเพื่อขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร เมื่อเห็นเปโตรและยอห์นกำลังเดินเข้าพระวิหาร คนง่อยจึงขอทานจากเขาทั้งสอง

เปโตรและยอห์นจึงมองเขา... เปโตรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีเงินไม่มีทอง แต่ข้าพเจ้ามีอะไรจะให้ท่าน เดชะพระนามของพระเยซูคริสตเจ้า ขวานาซาเรธ จงเดินไปเถิด” แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขากลับมีกำลัง เขากะโดดขึ้นยืนและเริ่มเดิน แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น เดินบ้าง กระโดดบ้าง พลังสรรเสริญพระเจ้า...

วันนั้น ศิษย์สองคนกำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอุส... พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าร่วมเดินทางด้วย แต่เขาจำพระองค์ไม่ได้ เหมือนดวงตาถูกปิดบัง พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านสนทนากันเรื่องอะไรตามทาง” ทั้งสองคนก็หยุดเดิน ใบหน้าเศร้าหมอง

ศิษย์ที่ชื่อเคลโอปัสถามว่า “ท่านเป็นเพียงคนเดียวในกรุงเยรูซาเล็มหรือที่ไม่รู้เรื่องพระเยซู ขวานาซาเรธ ประกาศทรงอำนาจในกิจการและคำพูดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง บรรดาหัวหน้าสมณะและผู้นำของเรามอบพระองค์ให้ต้องโทษประหารชีวิต และตรึงพระองค์บนไม้กางเขน เราเคยหวังไว้ว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระ แต่นี้เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สตรีบางคนในกลุ่มของเราทำให้เราประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาไปที่พระคูหาตั้งแต่เช้ามืด เมื่อไม่พบพระศพ เขากลับมาเล่าว่าได้เห็นนิมิตของทูตสวรรค์...”

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าคนเขลาเอ๋ย ใจของเจ้าช่างแข็งข้านักที่จะเชื่อข้อความที่บรรดาประกาศกกล่าวไว้ พระคริสตเจ้าจำเป็นต้องทนทรมานเช่นนี้เพื่อจะเข้าไปรับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มิใช่หรือ” แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ทุกข้อที่กล่าวถึงพระองค์ให้เขาฟัง โดยเริ่มตั้งแต่โมเสสจนถึงบรรดาประกาศก

เมื่อพระองค์ทรงพระดำเนินพร้อมกับศิษย์ทั้งสองคนใกล้จะถึงหมู่บ้านที่เขาตั้งใจจะไป พระองค์ทรงทำท่าว่าจะทรงพระดำเนินเลยไป แต่เขาทั้งสองรีบวิ่งหาพระองค์ว่า “จงพักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำและวันก็ล่วงไปมากแล้ว” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักกับเขา ขณะประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้ แต่พระองค์หายไประหว่างที่เขากิน เขา ศิษย์ทั้งสองจึงพูดกันว่า “ใจของเราไม่ได้เร้าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทางและอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง”...

อธิษฐาน

ศิษย์สองคนใช้สติปัญญาลำดับเรื่องราว และศึกษาข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูเจ้า แต่ไม่ได้พบพระองค์ แม้พระองค์ทรงประทับอยู่ใกล้ ๆ แต่เมื่อพวกเขาเข้าบ้านได้เสวยอาหารซึ่งได้เสวยใช้สติปัญญา แต่ใช้หัวใจเปิดทางให้หัวใจทำงาน ณ ที่เสวยอาหารนั่นเอง เขาทั้งสองก็ได้พบพระเยซูเจ้าและได้เข้าใจพระวาจาใหม่ และผลลัพธ์ต่อมาคือ การไปแจ้งข่าวเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังด้วยใจที่ร้อนรนและยินดี

วันพุธ 11 เมษายน 2012/2555

ลก 24.13-35

บทเทศน์

บรรดาศิษย์จำพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพได้ เช่น
มารีย์ มัгдаลา ศิษย์ 2 คนที่เดินทางไปเอมมาอูส

สิ่งนี้บอกอะไรแก่เราดังนี้

เรา “มักจะจำพระเยซูเจ้าไม่ได้” ในเพื่อน ในคนรอบข้าง

“มักจะไม่ว่าง” หมายถึง “หลายครั้งที่เราสามารถ” เราสามารถพบ
พระเยซูเจ้าที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ตามพระวรสารในวันนี้

1. ศิษย์สองคนที่ไปเอมมาอูส แสดงว่าพระเยซูเจ้าทรงเดินกับคน
แปลกหน้า

2. เมื่อเราพบพระวาจา นั้นเป็นการพบปะพระเยซูเจ้า

3. เมื่อพวกเขาเกือบจะรับประทานขนมปัง พวกเขาเห็น
“พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปัง” เขาก็ตาสว่าง
และจำพระองค์ได้ ว่าเป็นศีลมหาสนิทที่พระองค์ประทับในพระกายและ
พระโลหิต

วันหนึ่ง ครูถามนักเรียนว่า “พวกหนูชอบส่วนไหนของพิธีมิสซา
มากที่สุด

นักเรียนคนหนึ่งตอบ “ส่วนที่พระสงฆ์พูดว่า “พิธีมิสซาบูชา
ขอบพระคุณจบแล้ว จงไปในสันติสุขของพระคริสตเจ้าเถิด” คนอื่นหัว
เราะเมื่อนักเรียนพูดต่อไปว่า “จุดมุ่งหมายของพิธีนี้คือพระเจ้าทรงเลี้ยงดู

เราด้วยพระวาจา พระกายและพระโลหิตของพระเยซูเจ้า เพื่อว่าเราจะ
ดำเนินชีวิตเป็นพยานต่อพระเยซูเจ้าต่อไป”

เช่นเดียวกับศิษย์ที่ไปเอมมาอูส ให้เราประกาศว่า พระเยซูเจ้าทรง
กลับคืนพระชนมชีพ สารของพระองค์มีความสำคัญและเป็นพระสัญญา
แห่งชีวิตนิรันดร์